

Športno rekreacijski center v Tivoliju

Upravni odbor občinske zveze za telesno kulturo Ljubljana-Center je analiziral stanje telesne kulture v občini za katero je odgovoren in ugotovil, da je v primerjavi z ostalimi ljubljanskimi občinami nezadovoljivo, tako v površinah in številčnosti objektov, kot v njihovi kakovosti. To je še posebej opazno v primerjavi z objekti in stanjem telesne kulture v srednjeročnem razvoju.

Vzrok za tako zaskrbljujoče stanje je nezmožnost vključevanja v športno aktivnost naših občanov — predvsem mladine — v športne organizacije, ker le te nimajo dovolj prostorov in pokritih površin za tovrstne aktivnosti. Isto velja za tiste šole, ki takih površin sploh nimajo in morajo gostovati v telovadnici TVD Partizan Tabor in v narodnem domu, ki sta zasedeni od 6. do 22. ure. Če imamo v mislih stanje telovadnice TVD Partizan Narodni dom v kateri gostuje Ekonomska srednja šola, gimnazija iz Šubičeve ulice, dijaki in dijakinje Medicinske srednje šole, zvečer pa še redni oddelki TVD Partizan, ki so številčno prepolni (preko 100 telovadil na uro), ki za sedanji čas ne ustreza ne higijenično ne površinsko najosnovnejšim zahtevam in potrebam za zdravo vadbo in če imamo v mislih stalni pritisk Narodne galerije ki potrebuje te prostore za svoje eksponate, potem je na dlani, da je nujno poiskati rešitev v izgradnji novih, sodobnih prostorov. Nujno je, da v Ljubljani zgradimo gimnastično telovadnico za potrebe vrhunske vadbe, ker sedanja »Studijska te-

lovadnica« v Tivoliju že dolgo časa ne ustreza več. Vsi led dolgoletne tradicije, vidnim dosežkom in uspehom skozi stodeset let gimnastike v TVD Partizan Narodni dom, ki smo jih Slovenci dosegli pa jih ne več, poiščimo vzroke nazadovanja v nevdržnih, nepripravljenih in zastarelih prostorih.

V sodobnem svetu opazimo v časovnem razdobju petih let velikih razmah TRIM športnih aktivnosti, ki jih je temeljna telesnokulturna skupnost sprejela v svoj program in, ki ima pri nas veliko in vsak dan več pristašev, saj je »šport za vsakogar« v tej obliki pot, ki nam pomaga kompenzirati tegobe življenja sodobnega časa.

V podporo potreb po telovadnicah in rekreacijskem centru na območju občine Ljubljana-Center, naj navedem še nekaj podatkov iz raziskave o športnih objektih v Ljubljani, ki nam bodo slabo stanje prikazali še številčno:

V Ljubljani je 314 objektov (telovadnice, športna igrišča in drugi rekreacijski prostori javnega in družbenega značaja, ki so po občinah takole razdeljeni:

Bežigrad ... 74 s koristno površino 245,572 m² (stadion, hipodrom!)
Center ... 57 s koristno površino 23,225 m²
Moste-Polje ... 50 s koristno površino 41,895 m²
Šiška ... 81 s koristno površino 93,441 m²
Vič-Rudnik ... 52 s koristno površino 55,285 m²

V občini Bežigrad pride na prebivalca (upoštevajoč veliko površino centralnega stadiona in hipodroma) 5,91 m², v Šiški še 1,53 m², v ostalih treh občinah pa manj kot 1 m² na prebivalca.

Iz tega razmišljanja in navednih dejstev ter v želji za boljše prihodnost telesne kulture, se je izkritizirala misel, da bi zgradili na letnem telovadišču TVD Partizan Narodni dom, ki leži med Prešernovo cesto in železnico ter »Studijsko telovadnico« in kopališčem Ilirija, moderen telovadni center, v katerem bi imeli, kot je razvidno iz idejnega projekta, tri telovadnice, dvorano za ritmiko, strelsko sobo, sobo za borilne športe, stanovanje za hišnika, prostore za športno ambulanto in osemnajst pisarn, kjer bi lahko dobila svoje

prostore Republiška telesnokulturna skupnost, Telesnokulturna skupnost Ljubljana, Temeljna telesnokulturna skupnost Ljubljana-Center in TVD Partizan Narodni dom. Pri tem je potrebno imeti v mislih, da je omenjena lokacija edina v občini Center, ki je v generalnem urbanističnem načrtu označena kot rezervat za športno gradnjo. Obenem bi ta gradnja pomenila zaključek gradnje športnih objektov, ki bi vsi skupaj predstavljali logično celoto v športnem parku Tivoli. Tak center bi obenem pomenil možnost za rekreacijo občanov, sindikalnih športnikov, članov TVD Partizan Narodni dom, šolsko telesno vzgojo (za tri srednje in eno osnovno šolo) in za pripadnike športne gimnastike.

V načrtu Rekreacijskega centra je tudi TRIM steza s štartom in ciljem pri telovadnicah, kar je idealna rešitev, če vemo, da bodo na cilju športna igrišča, tuši, savne, solarisi in garderobe.

Da bi realizirala te naše želje smo pred časom ustanovili gradbeni odbor, ki mu predseduje tov. Zoran Polič, sekretar je tov. Brane Žugelj, člani pa Senica Viktor,

dr. Ivo Frelj, prof. Rajko Sugman, Tomaž Šavnik in dr. Primož Kuret.

Gradbeni odbor meni, da so finančna sredstva, ki so na voljo in bi jih prispeval TVD Partizan Narodni dom (700.000,00), namensko vložena sredstva svetovnega prvenstva v gimnastiki (550.000,00), iz virov LOTA in športne stave (250.000,00), realna osnova za pričetek gradnje. Kot sovlagatelj naj bi se po našem mnenju pridružili še TIS in RIS, ker bi s telovadnim centrom rešili problem telesne vzgoje že omenjenih šol, Mestni sindikalni svet, ki ima sicer mnogo posluga in tudi sredstva za potrebe športa in rekreacije delavcev in Izvršni svet, ki potrebuje prostore za Republiško telesnokulturno skupnost.

Gradbeni odbor je v dogovoru s podjetjem »Pristan«, da le-to prevzame kreditiranje gradnje. Kakor hitro bomo imeli soglasje sveta za urbanizem pri Občinski skupščini Ljubljana-Center in soglasje soinvestitorjev, bomo stopili z omenjenim podjetjem v pogodbeno razmerje in izgradnjo športnorekreacijskega centra.

BRANKO ŽUGELJ

Nov dom za samske delavce

Dom samskih delavcev na Taboru posluje kot samostojna enota stanovanjskega podjetja »Doma«. Odprt je bil avgusta 1968. V dvanajstnadstropni zgradbi je 262 dvoposteljnih garsonjér.

Dom samskih delavcev je sodobno urejen, saj ima vsaka garsonjera vgrajeno in premično opremo, vključno s telefonskim aparatom ki je vezan na centralo. V posloplju so: gostinski obrat, ki nudi stanovalcem gostinske storitve po ugodnih cenah, pa moški in ženski frizerski salon ter trafika. Kljub veliki frekvenci vlada v domu red in se stanovalci dobro počutijo. Centralna recepcijska služba je organizirana po hotelskih principih.

Ob ugotovitvi, da je v Ljubljani izredno pomanjkanje stanovanjskih kapacitet za mlade ljudi, kjer bi prebili določeno prehodno razdobje, je stanovanjsko podjetje »Doma« iskalo možnosti za gradnjo novih kapacitet. S sodelovanjem pristojnih organov so vprašanje uspešno rešili. Leta 1972 je bila izdelana investicijska dokumentacija za gradnjo novega objekta v bližini že obstoječega doma. Gradnja se je začela lani, objekt pa bo vseljiv maja letos. V novem objektu bo na voljo 144 dvoposteljnih garsonjér z vsemi potrebnimi pomožnimi prostori. S tem se bo bistveno povečala zmogljivost samskih stanovanj na Taboru. Vendar ugotavljajo v stanovanjskem podjetju »Doma«, da je to le nezaten prispevek k omilitvi povpraševanja po samskih stanovanjih v Ljubljani.

T. V.

Pomladni gozd že vabi sprehajalce. Hoja po gozdu je, posebno za starejše ljudi, odlična rekreacija.

Nadaljevanje s prejšnje strani

ganizacijo. Zatorej se vsa okolica seznanja z boleznijo, načinom zdravljenja in pomaga pacientu. Hkrati s tem pa se spreminja zastarela miselnost o alkoholu in razmerah, ki jih povzročijo alkoholizem.

Zame je vsak obisk na Škofljici nekaj posebnega, novega, nekaj lepega. Nikjer se ne bore za ljudi, ki so bili zavrženi, brez osebnega dostojanstva, na pragu bedne smrti, s tolikim entuziazmom in tako zagnano. Bore se za ljudi, ki so v okolici vzbujali odpor, gnus, zgrazanje in sovraštvo.

Zanje se bori in prizadeva celoten terapevtski team Škofljice, na čelu z dr. Janezom Rugljem. Približno 250 ljudi je letos — kot že nekaj let — brez kapljice alkohola pričakalo novo leto. Praznovanje je dvignilo vrednost in dostojanstvo slehernemu udeležencu.

Škofljica je postala mnogim drugi dom. Pred dnevi sta sem prišla na obisk zakonca iz Srbije. Takole se je žena predstavila skupini 130 bolnikov: »Čeprav vas ne poznam, ste mi prijatelji, vse nas druzi isti problem. Škofljico doživljam kot drugi dom. Lani sem pripeljala sem moža na zdravljenje z željo, da sem čimdalj od njega in da se odpočijem. V sedmih letih zakona ni bilo med nama še nikoli toliko sreče, če, kot sedaj. V naš dom se je naselila ljubezen, razumevanje; najin otrok živi v zdravi družini. Tedensko se voziva v 200 km oddaljeni Beograd, kjer smo še z nekaj kolegi ustanovili klub zdravljenih alkoholikov »Škofljica«.

Ker je tudi na Vodmatu problem alkoholizma zelo pereč, obsežen in zahteva učinkovitejši boj, še zlasti pa zato, da bi se uspešno nadaljevalo zdravljenje že odpuščenih pacientov iz Škofljice ali dispanzerjev, želimo tudi na našem terenu ustanoviti klub zdravljenih alkoholikov. Pričakujemo, da se bo s tem tako pri nas, kakor tudi v vsej Ljubljani pokazala večja pripravljenost in sodelovanje pri reševanju pogubnega zla — alkoholizma.

ANA ČEBULJ

AKTIVNIM PRIZNANJE

Na tem mestu smo že večkrat pisali o programu, akcijah in o doseženih uspehih krajevnega združenja ZRVS Stari Vodmat, danes pa želimo pisati o posebnih zaslugah tovariša Franca Štoka, predsednika krajevnega združenja ZRVS Stari Vodmat, ki je za požrtvovalno delo prejel v decembru 1973 visoko odličje — Red za vojaške zasluge z zlatimi meči.

Tovariš Franc Štok ima funkcijo predsednika krajevnega združenja ZRVS Stari Vodmat že tretje leto. V tem času sta se obseg dela in področje dela krajevnega združenja ZRVS zelo razširila in prav tovariš Franc Štok uspešno usmerja in vodi posamezne akcije, pri čemer se povezuje z ostalimi družbenopolitičnimi organizacijami v Krajevni skupnosti Stari Vodmat in z JLA. Tovariš Franc Štok si posebej prizadeva, da bi v posamezne akcije krajevnega združenja ZRVS pritegnil mladno, ki živi in dela v Starem Vodmatu; njegova skrb je tudi koordinacija dela krajevnega združenja in občinskega odbora ZRVS Ljubljana-Center.

Ko smo vprašali tovariša Franca Štoka, kaj mu osebno pomeni prejeto odličje, je povedal, da se je odličje razveselil in da je to veliko priznanje, ki pa pomeni hkrati tudi priznanje krajevni združenju ZRVS Stari Vod-

mat za dosežene delovne uspehe.

Na postavljena vprašanja nam je tovariš Franc Štok odgovoril: »... rodil sem se v Radovljici 1924. leta; med drugo svetovno vojno sem bil v izgnanstvu, od 1944. leta pa sem bil borec NOB; v Ljubljani živim od 1950. leta in sicer kar 20 let že v KS Stari Vodmat...« Nismo

ga več spraševali, ker nam to ni bilo potrebno, saj ga predstavlja njegovo delo, ki je vsem nam dobro znano.

K prejetemu visokemu odličju in za njegov življenjski jubilej — 50-letnico, mu vsi, ki ga poznamo, iskreno čestitamo in želimo veliko osebnega zadovoljstva in vrsto delovnih uspehov.

V. KOKOT